

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תתנח

ערב שבת קודש פ' וישלח, י"ב כסלו ה'תשע"א

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', "חיללי בית דוד" - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

שישים שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וק"ח שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

לעילוי נשמת

הו"ח וכו' ר' יואל ב"ר משולם פייוול הכהן ע"ה פראנצאז
נפטר ביום י"א כסלו ה'תש"ע
- זכה שכ"כ מיו"ח שיחיו, הם שלוחי כ"ק אדמו"ר
ת. נ. צ. ב. ה.

נדפס ע"י משפחתו שיחיו

לעילוי נשמת

בן דודי הרה"ת ר' יוסף יצחק ע"ה קייזען
בן - יבלחט"א הרה"ח הרה"ת ר' שלמה שניאור זלמן
וזוגתו מרת שולע שפרה שיחיו קייזען
נפטר בדמי ימיו, בן מ"ד שנה, ביום י"ב כסלו ה'תשנ"ט
ת. נ. צ. ב. ה.

נדפס ע"י בן דודו

הרה"ת ר' יוסף יצחק הלוי וזוגתו מרת גיטל רחל שיחיו שגלוב

לעילוי נשמת

הו"ח ר' יעקב ב"ר פישל הלוי ע"ה אייזיק
נפטר ביום י"ג כסלו ה'תשס"ח
ת. נ. צ. ב. ה.

ולזכות

זוגתו מרת לאה בת נסה תח' אייזיק
לאריכות ימים ושנים טובות עד ביאת
גואל צדק ומתוך בריאות הנכונה
נדפס ע"י בניהם

ר' אלדד הלוי וזוגתו מרת יעל שיחיו אייזיק

ר' נתנאל הלוי וזוגתו מרת בת-שבט שיחיו אייזיק

נדפס לעילוי נשמת ר' אורי אהרן יואל ב"ר יוסף אר' לייב זיל ופאולין רות ב"ר יצחק ע"ה
ולעני ר' יוסף אר' לייב ב"ר משה באר וזוג מרת חשוא ב"ר נטע אורי הכהן ע"ה
ולעני ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה ולעני יוסף ב"ר אר' ע"ה
ו"הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו – לשפע ברכות עד בלי די

ביה

3 דבר מלכות

יושבים כבר יחד עם הקב"ה בסעודת הנישואין / משיחת שי"פ ושלח התשוב

8 זמן הגאולה

בוערת שריפה! ובזמן שכזה אין חשבונות / פי השבוע והזמן הנוכחי באור הגאולה

11 המעשה הוא העיקר

מדוע מתנהגים באופן של "ווילדקי"ט" בנוגע לדיבור על ביאת המשיח / הוראות למעשה בפועל

13 ניצוצות של משיח

אם רוצים "משיח נאו" - צריכים לעבוד בהתאם / קטעים קצרים בעניני גאולה

14 כתב יד קודש

ייסוד חסידות חב"ד / צילום מהגת הרבי על גילת י"ט כסלו

בשנת תקל"ג בי"ט כסלו נפתח המגיד ספרו, ומאז התגברה והחלקה המחלוקת וההתנגדות לחסידים ביקר שאח וביהר עז, וספרו...

בהכירו את המצב הרציני ההללים אחד מזקני חסידים המגיד ספרו, הרב הגאון הצדיק ר' מנחם מענדל מוויטבסק לנסוע יחד עם ארמו"ר הזקן להגאון הגר"א מוויילנא, שקמד בראש המלחמה נגד חסידים וחסידות, בכדי לבאר לו ולהסבירו את דרך החסידות. אבל בבואם לוויילנא לא רצה הגאון להשיב בשום אופן על חסידים ולא הועילו בזה. הבקשה וההפצרות של נכבדי ווילנא, אשר שהדלו אצל הגאון שיקבל את האורחים החשובים להתוכח עמם ולעשות גמר להמחלוקת. - וההתנגדות נגד החסידים וחסידות נמשכה בכל הריפותה ותקפה.

הרב הגאון הצדיק הר"ס מוויטבסק, יחד עם עוד אחרים מהחלמידים המפורסמים של המגיד ספרו בליטא (ביניהם ר' ישראל ספולוצק ור' אברהם סקאליטק) אשר כשל כח סבלונם לסבול עוד הרדיפות על חסידים וחסידות, נסעו לאש"ק ח"ו, ויחד עמם נסעו כמה מאות משפחות מהחסידים.

כ"ק ארמו"ר הזקן לקח את משפחתו יחד עם שלשת אחיו ומשפחותיהם וקרוביהם והצטרף עם קבוצת הנוסעים הנ"ל ליהודי ארצה ישראל. הנה אחרי ישוב הדעת עמוס ובהצטרף אליו, בבואו לחקיר מהליב-פורדולסק, הנה אחרי ישוב הדעת עמוס ששה זמן ארוך, החלים ארמו"ר הזקן לשוב למדינת ליטא ולהחמיר להפצת תורה בעל שם טוב ומורו הרבו הרב המגיד ספרו בהוספת ביאוריו והסבירו העמוסים. בדרוכו חזרה מסוהליב-פורדולסק לליאונא, הנה בכל מקום בואו - קבלו קבלה פנים נהדרה ומקבל בהחלבות מכל חוגי בני תורה, ואסילו מחוגי המנגדים לחסידות. בכל מושב וקיבוץ שהתקבץ בדרוכו אמר תורה, והפליא באמרוהו ח"ק' את עולם הבני-תורה.

בשובו הביחה לליאונא מיסר ארמו"ר הזקן את שיפתו המפורסמת הנודעת בשם: חורת חסידות חב"ד (ר"ת חכמה, בינה, דעה) וזאת להציל את בני תורה בעלי כשרונות למסרה לו. חסידים רבים בארצות אברכים בני תורה בעלי כשרונות מצוינים והתחילו ללמוד עמם חורת חסידות עם ביאוריו הנפלאים.

המנגדים לחסידות התחילו לשוב את מלחמתם נגד החסידים, אמנם בראותם כי עדת החסידים בליטא מתגדלת מיום ליום ואשתורת חסידות ודרכי הנהגת החסידים מהפטיים יותר ביותר וחודרים להישובים והקיבוצים היהודים הגדולים והקטנים, במדינת ליטא, הנה בעל כרחם התנגדותם נחלשה. חסידים רבים חלפו ועברו משך זמן של עשרים שנה. במשך העת הזאת תנועת חסידות חב"ד בליטא עשתה פרי רב ותקדמות גדולה, והריפות מצד המנגדים נחמסם ונחמסם.

בשנת תקנ"ח נפתח הגאון הגר"א מוויילנא. החתלקות של הגאון שהי' מפורסם בכל העולם השיגה רוסם של אבל ויגון בכל חוגי בני תורה, מבלי הבדל מסלגה, אם חסידים או מהנגדים.

אבל לדאבון, אנשים עמים ובני בליעל השתמשו במצב הרוחות אז בשביל להרש את המלחמה נגד החסידות והחסידים ובחרו בועד מיוחד שהפקירו יהי' לנהל ולסדר אופני המלחמה.

הועד ירע והכיר למדי, אשר הרכילות ולה"ר על חסידים בין היהודים לא יועיל כי כבר נחפרסמו החסידים ליראי אלקים, מהרבים במצוות ובעלי צדקה וסדרה טובה, ועל כן החלים הועד הנזכר, לנהל את המלחמה בדרך מוסרית, לא רק להמסלה המקומית בערי ליטא, אלא גם להמסלה המרכזית, שהיתה אז בפטרבורג עיר הבירה של רוסיא הצארית.

מדור ה"דבר מלכות"
מוקדש לזכות
הרה"ת אורי אהרן יואל בן מינדל וזוג' בת"יה רות בת שרה שיחיו וילדיהם: שטערנא שרה ושמואל שיחיו ולזכות דוד יעקב בן מינדל שי, מיכאל נחמיה בן חוה אסתר וזוג' רחל יפה בת מינדל שיחיו וילדיהם: עדן שרה ושהם מרדכי שיחיו ולזכות שושנה חסיה בת מינדל שתחיי ולזכות הרה"ת אפרים יונה בן פאולין רות וזוג' רייזל פרומה בת חיי רחל שיחיו ולזכות הרה"ת יוסף יצחק בן רייזל פרומה שי ולזכות חיי רחל בת שפרנצא שתחיי ולזכות צבי בן חיי רחל שי

נתקבלו להשיבה אברכים בני תורה בעלי כשרונות מצוינים והתחילו ללמוד עמם תורת החסידות עם ביאוריו הנפלאים.

המנגדים לחסידות התחילו לשוב את מלחמתם נגד החסידים, אמנם בראותם כי עדת החסידים בליטא מתגדלת מיום ליום ואשר תורת החסידות ודרכי הנהגת החסידים מתפשטים ביותר וחודרים להישובים והקיבוצים היהודים הגדולים והקטנים, גם במדינת ליטא, הנה בעל כרחם התנגדותם נחלשה.

ייסוד חסידות חב"ד

בהמשך למובא במדור זה בגליונות הקודם, הננו מפרסמים צילום נדיר נוסף מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על מגילת י"ט כסלו, שבה מופיע בתמציתיות סיפור המאסר והגאולה של רבינו הזקן נ"ע

פענוח הצילום (הכתי"ק בא בהדגשה):

בשנת תקל"ג ב"ט כסלו נסתלק המגיד ממעזריטש, ומאז התגברה והתלקחה המחלוקת וההתנגדות לחסידים ביתר שאת וביתר עז.

בהכירו את המצב הרציני החליט אחד מזקני תלמידי המגיד ממעזריטש, הרב הגאון הצדיק ר' מנחם מענדל מוויטבסק לנסוע יחד עם אדמו"ר הזקן להגאון – הגר"א – מוויילנא, שעמד בראש המלחמה נגד חסידים וחסידות, בכדי לבאר לו ולהסבירו את דרך החסידות.

אבל בבואם לוויילנא לא רצה הגאון בשום אופן להפגש אתם, ולא הועילו בזה הבקשות וההפצרות של נכבדי וויילנא, אשר השתדלו אצל הגאון שיקבל את האורחים החשובים להתוכח עמם ולעשות גמר להמחלוקת. – וההתנגדות נגד החסידים וחסידות נמשכה בכל חריפותה ותקפה.

הרב הגאון הצדיק הרמ"מ מוויטבסק, יחד עם עוד אחדים מהתלמידים המפורסמים של המגיד ממעזריטש בליטא (ביניהם ר' ישראל מפולוצק ור' אברהם מקאליסק) אר כשל כח סבלונם לסבול עוד הרדיפות על חסידים וחסידות, נסעו לאה"ק ת"ו, ויחד עמם נסעו כמה מאות משפחות מהחסידים.

* * *

כ"ק אדמו"ר הזקן לקח את משפחתו יחד עם שלשת אחיו ומשפחותיהם וקרוביהם והצטרף עם קבוצת הנוסעים הנ"ל לעלות ארצה ישראל.

אבל באמצע הדרך, בבואו להעיר מאהליב-פודולסק, הנה אחרי ישוב הדעת עמוק ששהה זמן ארוך, החליט אדמו"ר הזקן לשוב למדינת ליטא ולהתמסר להפצת תורת הבעל שם טוב ומורו ורבו הרב המגיד ממעזריטש בהוספת ביאוריו והסביריו העמוקים.

בדרכו חזרה ממוהליב-פודולסק לליאזני, הנה בכל מקום בואו ערכו בשבילו קבלת פנים נהדרה ומתקבל בהתלהבות מכל חוגי בני תורה, ואפלו מחוגי המנגדים לחסידות. בכל מושב וקיבוץ שהתעכב בדרכו אמר תורה, והפליא באמרותיו הק' את עולם הבני-תורה.

בשובו הביתה לליאזני מיסד אדמו"ר הזקן את שיטתו הנודעת בשם: תורת חסידות חב"ד (ר"ת: חכמה, בינה, דעת) ומתחיל בהפצתה.

למטרה זו חזר ויסד בליאזני ישיבה הידועה בדברי ימי חסידות חב"ד בשם: חדר א, חדר ב, חדר ג.

המשך בסוף עמוד הבא

יושבים כבר יחד עם

הקב"ה בסעודת הנישואין

כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו הודיע והכריז שכבר נשלמו כל עניני העבודה והכל מוכן לביאת המשיח • מזה מוכן שהמשך העבודה שלאח"ז (כל זמן שמשיח צדקנו מתעכב מאיזו סיבה (בלתי ידועה ומובנת כלל)) אינו "עבודת הביורורים" (שהרי כבר נסתיימה ונשלמה עבודת הביורורים), אלא, עבודה מיוחדת להביא ההתגלות בפועל בעולם • בימינו אלה ממש צריכים רק לפתוח את העיניים ולראות את המציאות בפועל ממש - היינו שיושבים יחד עם הקב"ה כ"שולחן ערוך" לסעודת הנישואין, הסעודה דליתן ושור הבר ויין המשומר • קטעים משיחת ש"פ וישלח, ט"ז כסלו ה'תשנ"ב - מוגה

א. [.] אף שמצד יעקב נגמרו ונשלמו כל עניני הביורורים וכבר אז (כשוישלח יעקב) היתה יכולה וצריכה להיות הגאולה [שלכן שלח מלאכים לעשו להודיע שהגיע הזמן ד"עלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשו", ו"ביקש לישב בשלוה" (כנ"ל*)]. מ"מ, לא בא ענין זה בפועל מצד (וב)העולם.

אבל, לאחר "מעשינו ועבודתינו" דכל בני"במשך כל הדורות, כולל ובמיוחד לאחר גילוי תורת החסידות ב"ט כסלו, שאז התחיל עיקר הענין ד"פוצו מעינותיך חוצה", ומוסיף והולך ע"י רבותינו נשיאינו מדור לדור, עד לכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שעל ידו

(1) ראה ספר השיחות תורת שלום ס"ע 112 ואילך.

(* ט"י בהשיחה - סה"ש תשנ"ב ח"א ע' 161 ואילך.

הופצו המעיינות חוצה בכל קצוי תבל – כבר נגמרו ונשלמו כל הענינים גם מצד (וב)העולם, כפי שהודיע והכריז שכבר נשלמו כל עניני העבודה, גם "צחצוח הכפתורים", והכל מוכן לביאת המשיח.

ומזה מוכן שהמשך העבודה שלאח"ז (כל זמן שמשיח צדקנו מתעכב מאיזו סיבה (בלתי ידועה ומובנת כלל)) אינו "עבודת הביורורים" (שהרי כבר נסתיימה ונשלמה עבודת הביורורים)², אלא, עבודה מיוחדת להביא ההתגלות בפועל בעולם.

(2) במכ"ש וק"ו מאופן עבודתו של יעקב לאחר שחשב שעשו נתברר כבר, גם לאחר ששבו המלאכים ואמרו שלא נתברר עדיין כלל – שלא עסק ב"עבודת הביורורים" (לברר את עשו), אלא עסק ב"העלאת מ"נ להמשיך מ"ד דמקיף דתהו" ע"י המנחה (תו"א פרשתנו כד, רע"ד).

אם רוצים "משיח נאו" - צריכים לעבוד בהתאם

ידוע פתגם כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו – שנמצאים אנו בימי הגלות האחרונים, והנה, מאחר שרוצים שהגאולה תהי' באופן ד"אחישנה", "מיד הן נגאלין", "משיח נאו" – מובן, שגם העבודה צריכה להיות באופן ד"אחישנה", שזהו אופן העבודה ד"בכל מאודך", למעלה ממדידה והגבלה.

(משיחת ש"פ וישלח ה'תשמ"ב - בלתי מוגה)

כבר נדפס בעיתונים ש"אָט אָט קומט משיח!"

. . ידוע פתגם בעל הגאולה שכאשר יבוא משיח צדקנו יודפס הדבר בעיתונים!...

ולהעיר – שאכן נדפס כבר בעיתונים ש"אָט אָט קומט משיח!" – בודאי ילמדו בזה פירושים, אבל אעפ"כ כו'.

. . ואף שלכאורה אינו מובן מהו העילוי שיודפס בעיתונים אודות ביאת משיח צדקנו – מהו הערך של "עיתונים" כאשר מדובר אודות ביאת משיח צדקנו, ובפרט שהבשורה על ביאת משיח צדקנו תהי' ע"י אליהו הנביא מבשר הגאולה! – אבל אעפ"כ כך אמר אדמו"ר הזקן!

אבל לאידך – מובן ופשוט שהעיקר הוא עצם הענין דביאת משיח, ולא מ"ש בעיתונים אודות ענין זה.

(משיחת ש"פ וישב, כ"ק כסלו ה'תשד"ח - בלתי מוגה)

התירוצן על הקושיא הכי גדולה

מובא בספרים ש"תיקו" זה ראשי-תיבות – "תשבי יתרץ קושיות ואיבעיות", והקושיא הכי גדולה והאיבעיא הכי גדולה שהוא צריך לתרץ היא, "וויפל איז א שיעור צו מאטערן אידן אין גלות!?"

והתירוצן ע"ז הוא, שהקב"ה מוציא את היהודים מהגלות!

והוא מביא אותם בשמחה וטוב לבב, "ואתם תלוקטו לאחד אחד בני ישראל", בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

(תרגום חפשי משיחת י"ט כסלו ה'תשל"ב - בלתי מוגה)

פרטים.

ולהעיר, שהבירור ד"צרפת" שמספרו "770" נעשה ע"י (ה"להבה" שמאירה מ)-"בית יוסף", ועד לבית יוסף כפשוטו, הבית שבו בחר ועד שקנהו ובו חי כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו בעשר שנים האחרונות בחיים חיותו בעלמא דין, ומשם הולכת ונמשכת ("מוסיף והולך") העבודה ד"בית יוסף" – שמספרו (מספר הבית כפשוטו) "770".

ובעומק יותר – "צרפת" אותיות "פרצת", שבזה מרומז שגילוי והפצת המעיינות הוא בצרפת – פריצת כל הגדרים, ולא רק באופן שמצד פריצת כל הגדרים דהמעיינות באים הם גם בתחתון שאין תחתון למטה ממנו, אלא יתירה מזה, שענין זה הוא גם מצד התחתון, כמודגש בכך ש"צרפת" אותיות "פרצת"⁸, ועי"ז נעשה "פרצת"⁹ עליך פרץ¹⁰, "זה משיח, שנאמר¹¹ עלה הפורץ לפניהם"¹².

ג. ובדורנו זה גופא ניתוסף עוד יותר בכהנ"ל כש"קיימא סיהרא באשלמותא" דחודש כסלו בשנה זו:

ידוע ומפורסם הר"ת דשנה זו – "הי' תהא שנת נפלאות בה", "בכל (מכל כל)"¹³, היינו, שהשנה עצמה וכל הענינים שבה הם באופן

(7) ראה לקמן ח"ב ע' 472 ואילך.

(8) ובסגנון דלעיל – שהמקבל מתאחד עם המשפיע להיות כמותו, ע"ד "והי' אור הלבנה כאור החמה" (וראה לקמן הערה 10).

(9) וישב לח, כט.

(10) "פרץ על שם הלבנה בנפרצת לעתים ונבנית לעתים" (כנ"ל*) – וי"ל ש"נפרצת" (פירצה, מיעוט הלבנה) הוא גם מלשון פריצה, שבזה מרומז שבמיעוט הלבנה (בחציו השני של החודש) נכלל גם פריצת גדר הלבנה שמקבלת מן החמה להיות כמו החמה.

(11) מיכה ב, יג.

(12) אגדת בראשית ספס"ג. וראה ב"ר ספפ"ה ובפרש"י.

(13) נוסח ברכת המזון, וראה ב"ב טז, סע"ב ואילך.

(* בהערה 87 בסה"ש שם ע' 163.)

ב. ויש לומר, שהמעלה המיוחדת בדורנו זה מרומזת בהפטר דפרשת וישלח – "והי' בית יעקב אש ובית יוסף להבה ובית עשו לקש גו' וירשו הנגב את הר עשו כו' וגלות גו' עד צרפת גו' ירשו את ערי הנגב ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשו".

מהחידושים של (יוסף וההמשך ד)-"בית יוסף" שבדורנו (כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, ששמו הראשון יוסף), לגבי הדורות שלפנ"ז עד לדורו של רבינו הזקן ("בית יעקב"⁴) – שעל ידו נעשה הפצת המעיינות חוצה בכל קצוי תבל ממש, עד לחוצה שאין חוצה ממנו, כמדינת צרפת, אשר, בזמנו של רבינו הזקן (וכן בזמנם של רבותינו נשיאינו שלאח"ז) לא הי' גילוי בקביעות כ"כ הפצת תורת החסידות במדינת צרפת, להיותה תחתון למטה (ועד כדי כך שרבינו הזקן חשש לנצחונה של צרפת כו"⁵), ודוקא בדורנו זה, ע"י "בית יוסף", נעשה גילוי והפצת המעיינות גם במדינת צרפת⁶, ביסוד שם ישיבת "תומכי תמימים" ע"ד כבליובאוויטש, ולכן, הגיע בפועל הזמן ש"ירשו את ערי הנגב", "ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשו".

ויש להוסיף ולהעיר ע"ד הרמז:

"צרפת" בגימטריא שבע מאות ושבעים (770), השלימות דמספר שבע, כפי שכל א' כלול מעשר (שבעים), וכפי שכל א' כלול ממאה (שבע מאות), ושניהם יחד (שבע מאות ושבעים), וי"ל שבזה מרומז שבהבירור דמדינת צרפת, נגמר ונשלם בירור העולם שנברא בשבעת ימי הבנין בכל הפרטים ופרטי

(3) עובד' א, יח ואילך.

(4) להעיר מהשייכות המיוחדת דרבינו הזקן ליעקב (ראה בארוכה מעייני הישועה (קה"ת תשמ"ח) ע' 101 ואילך).

(5) ראה ספר התולדות אדה"ז (קה"ת תשל"ו) ע' נרט (בהוצאת תשמ"ו – ח"ד ע' 1025) ואילך. וש"נ.

(6) ראה גם ספר השיחות תשמ"ט ח"ב ע' 570 ואילך.

וע"פ הנ"ל הרי זה מובן: מכיון שמדובר אודות מילוי והשלמת שליחותו של הקב"ה לעשות לו ית' דירה בתחתונים – הרי הקב"ה אינו מוגבל האם זה יהי' ע"י פעולה קטנה או גדולה, ע"י גדול שבגדולים או קטן שבקטנים – הרי יתכן, שפעולה קטנה זו ע"י ילד קטן תהי' ה"מכה בפטיש" שתביא את הגאולה!

[ע"ד* תורת הבעש"ט הידועה⁵ בנוגע לתכלית שליחות וירידת הנשמה בגוף, שיכול להיות שנשמה תרד למטה וחי' שבעים-שמונים שנה כדי לעשות ליהודי טובה פעם אחת. זאת-אומרת, שהגם שהיהודי למד תורה וקיים כל המצוות, קלות וחמורות – יכול להיות שעיקר שליחות הנשמה שלו בגוף היא בכדי לעשות טובה ליהודי!]

וידיעה זו גופא מוסיפה יותר מרץ וחיות לכל יהודי בעבודתו בפועל:

לחזק כל פעולותיו במילוי שליחותו של הקב"ה בעולם לעשות "דירה בתחתונים", ע"י קיום התורה ומצוות, והפצת היהדות והפצת המעיינות חוצה גם ליהודים אחרים, עד גם בנוגע להפצת שבע מצוות בני נח אצל אינם-יהודים⁶.

ולא רק באופן ד"ויצא" – לצאת בעצמו לעשות השליחות, אלא "וישלח" – לעשות (או לחזק) שגם אחרים יהיו (יותר חזק ויותר בגלוי) "שלוחים" של הקב"ה, ועד עם כחות ד"מלאכים ממשי", כנ"ל**.

(משיחת ש"פ וישלח, י"ד כסלו התשמ"ח – חוה, תרגום מאידית***)

(5) "היום יום" ה איר. אגרות-קודש אדמו"ר (6) ראה רמב"ם הל' מלכים ספ"ח. מהוריי"צ ח"ג ע' קעד. ע' רצה. ח"ד ע' תקכא. ועוד.

(* קטע זה המובא באריחיים – נשמט מהשיחה (** סעיף יי בהשיחה והעי' 52 (סה"ש ע' 144). שנדפסה (בתרגום) בהתוודעות תשמ"ח ח"א ע' 595. (***) התרגום דשיחה זו הוגה ותוקן מחדש על-ידינו.

המשך הפענוח מעמוד 15:

חלף ועבר משך זמן של עשרים שנה. במשך העת הזאת תנועת חסידות חב"ד בליטא עשתה פרי רב והתקדמות גדולה, והרדיפות מצד המנגדים נתמצצמו ונתקטנו.

בשנת תקנ"ח נסתלק הגאון – הגר"א – מווילנא. ההסתלקות של הגאון שהי' מפורסם בכל העולם עשתה רושם אבל ויגון בכל חוגי בני תורה, מבלי הבדל מפלגה, אם חסידים או מתנגדים.

אבל לדאבון, אנשים רעים ובני בליעל השתמשו במצב הרוחות אז בשביל לחדש את המלחמה נגד החסידות והחסידים ובחרו בועד מיוחד שתפקידו יהי' לנהל ולסדר אופני המלחמה.

הועד ידע והכיר למדי, אשר הרכילות ולה"ר על החסידים בין היהודים לא יועיל כי כבר נתפרסמו החסידים ליראי אלקים, מהדרים במצוות ובעלי צדקה ומדות טובות, ועל כן החליט הועד הנוכל, לנהל את המלחמה בדרך של "מסירה" למלכות, לא רק להממשלה המקומית בערי ליטא, אלא גם להממשלה המרכזית, שהיתה אז בפטרבורג עיר הבירה של רוסיא הצארית.

של "נפלאות", "פלא" שלמעלה מנס¹⁴, ו"פלאות" לשון רבים, ועד ל"נפלאות", נו"ן פלאות¹⁵, ולכל לראש והוא העיקר – "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות"¹⁶ ("נפלאות" גם לגבי יצי"מ¹⁷).

ובשנה זו עצמה כבר "קיימא סיהרא באשלמותא" חודש השלישי (שלימות של ג' חדשים, "בתלת זמני הוי חזקה"¹⁸), ועומדים בסמיכות ליום השלישי בחודש השלישי, מתן תורה דתורת החסידות¹⁹, התחלת הגילוי דתורתו של משיח, שאז יהיו הנישואין דהקב"ה וכנס"י באופן ש"והי' אור הלבנה כאור החמה".

[ולהעיר, שענין זה מודגש גם בכך ששנה זו היא שנה שלימה, שחשון וכסלו שניהם שלמים (גם חדשים שלמים בהמשך אחד), ושנה תמימה (תמימות יתירה)²⁰], שניתוסף

(14) ראה לקו"ש חט"ו ע' 368 הערה 16. וש"נ.
(15) זח"א רסא, ב.
(16) מיכה ז, טו.
(17) ראה אוה"ת נ"ך עה"פ (ע' תפז). וש"נ.
(18) ב"מ קו, רע"ב. וש"נ.

(19) ובשנה זו מלאו תשעים שנה להכרזה שי"ט כסלו הוא ראש השנה לתורת החסידות (ט"ז כסלו תרס"ב – תשנ"ב), שמאז ניתוסף "שטורעם" מיוחד בהפצת המעיינות חוצה ע"י "חיילי בית דוד" שלוחמים "מלחמת בית דוד" ומנצחים את אלה "אשר חרפו עקבות משיחך" (כדברי כ"ק אדנ"ע בהשיחה הידועה) – כפי שכבר נעשה בשלימות בסיומה של שנת הפ"ט שמסיימים מזמור פ"ט (בגימט' פדה) בתהילים באופן ד"ברוך ה' לעולם אמן ואמן", ועתה נמצאים בשנת הצדיק, הקשורה עם ביאת משיח צדקנו ובנין ביהמ"ק השלישי, כסיום וחזתם מזמור צד"ק בפסוק "ויהי נועם גו' ומעשה ידינו כוננהו", שקאי על השראת השכינה בביהמ"ק השלישי (מדרש תהילים עה"פ), שזוה"ע הנישואין דהקב"ה וכנס"י, כדאייתא במדרש (שמו"ר פ"ג, ז) בנוגע להמשכן, ושלימותו בביהמ"ק השלישי (וראה לקמן בשוה"ג להערה 23).

(20) כולל גם השלימות ד"שבע שבתות תמימות תהינה" כשהתחלת הספירה במוצאי שבת, תמימות כימי בראשית – שלימות משולשת (ראה סה"ש תשנ"ב ח"א ע' 12 ואילך. וש"נ).

בה חודש העיבור²¹ – די ש לומר, שבשנה שלימה (שלימות החדשים חשון וכסלו) מודגשת שלימות (חדשי) הלבנה (כפי שמקבלת מהחמה), ובשנה תמימה (הוספת חודש העיבור²²) מודגשת שלימות הלבנה שנעשית כמו החמה, כיון שע"י חודש העיבור משתווית שנת הלבנה לשנת החמה, מעין ודוגמת "והי' אור הלבנה כאור החמה".

ויש לקשר זה עם דרושי חתונה שאמרם כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו²³ (שנדפסו מחדש ובתוספת ביאור כו"כ²⁴) – דרושים בתורת החסידות השייכים לחתונה – שבזה מודגשת ביותר השייכות לחתונה דכנס"י עם הקב"ה לימות המשיח, שאז יהי' עיקר ושלימות הגילוי ד"תורה חדשה מאתי תצא".

ומזה מובן שבימינו אלה ממש צריכים רק לפתוח את העיניים ולראות את המציאות בפועל ממש²⁵ – היינו שיושבים יחד עם הקב"ה ("ישראל וקוב"ה כולא חד") ב"שולחן ערוך"²⁶ לסעודת הנישואין, הסעודה דליותן

(21) ערכין לא, א – במשנה.

(22) ובהדגשה יתירה בשייכות ל"ט כסלו, ראש השנה לתורת החסידות – שבו מתחילים ללמוד שיעורי התניא (כפי שנחלק לימי השנה) לפי החלוקה דשנה מעוברת.

(23) בהחתונה ד"בית יוסף" בשנת תרפ"ט*.

(24) ביום א' פ' וישב, טו"ב כסלו – נתן כ"ק אדמו"ר שליט"א לכל אחד ואחת שיחיו "קונטרס דרושי חתונה", בצירוף שתי שטרות של דולר לצדקה (המו"ל). (25) כלומר לא זו בלבד שנשלמה העבודה וצריכים לפעול הגילוי בעולם (כנ"ל ס"א), אלא יתירה מזה, שישנו כבר בפועל ובגלוי, וצריכים רק לפתוח את העינים, כי מכבר "נתן לכם" עינים לראות".

(26) ובפרט לאחר שלימות העבודה בכל הדורות בקיום ה"שולחן-ערוך" (דה"בית יוסף") עם ה"מפה" שעל ה"שולחן-ערוך" (הגהות הרמ"א על השו"ע דה"ב) – כידוע הרמז במ"ש "ובני ישראל יוצאים ביד רמה", שרומז על הרמ"א, שלאורו הולכים כל

(* להעיר מהשייכות דשנת תרפ"ט ל"צפרת" – שהשלימות דה"ט - (שכל א' מהתשעה כולו מעשר) היא צ', ד"ל שבזה מרומז שבשנת הצד"ק נעשית שלימות הנישואין. שרוע ענין הנישואין ככנס"י עם הקב"ה.

ושור הבר ויין המשומר, שבסיומה "אומר לו (הקב"ה) לדוד (דוד מלכא משיחא) טול (כוס של ברכה) וברך, אומר להן, אני אברך ולי נאה לברך, שנאמר²⁷ כוס ישועות אשא ובשם ה' אקרא"²⁸.

ד. והמעשה הוא העיקר²⁹:

בבואנו מערב שבת שבו קיימא סיהרא חודש כסלו באשלמותא, והמשכו ביום הש"ק ומוצאי ש"ק (יום ראשון) (שנקרא יום אחד, ש"הי הקב"ה יחיד בעולמו³⁰), טו"ב (כסלו), ג' ימים רצופים שיש בהם מעלה (קדושה) מיוחדת, והמשכס בח"י, ערב י"ט כסלו, ועאכו"כ בימי הגאולה י"ט וכ"ף כסלו, והמשכס בימים שלאח"ז עד לימי חנוכה – יש לערוך התועודות חסידותיות³¹ ("חסידישע פארבריינגענישן") בכל מקום ומקום, בכל מדינה, בכל עיר ובכל שכונה כו', ולא רק התועודות גדולות במקומות מרכזיים ועיקריים, אלא בכל מקום ומקום כפשוטו, כולל גם שבכל מקום פרטי תהי' ההתועודות באופן של "עיקר" (ולא באופן שמקום פלוני הוא "עיקר", משפיע, ומקום פלוני הוא "טפל", מקבל), ולא זו בלבד שאין זה גורע

ב"י עד סוף כל הדורות, וי"ז יוצאים מהגלות אל הגאולה.

(27) תהלים קטז, יג.

(28) פסחים קטז, ב.

(29) אבות פ"א מי"ז.

(30) ב"ר פ"ג, ח. פרש"י בראשית א, ה.

(31) להעיר מפתגם בעל הגאולה ע"ד גודל הפעולה דהתועודות חסידיות יותר מפעולתו של מלאך מיכאל (אג"ק שלו ח"ג ע' תניג. וש"נ).

(* כולל גם אהינו בני"ה הספרדים - כפי שמצינו בנר חנוכה שגם הספרדים (שבדרך כלל נוהגים כהב"י) נוהגים כהרמ"א, וכן לאי"ת, שהאשכנזים נוהגים כהספרדים, כמודגש בפסק הרמ"א כדעת הרמב"ם ולא כדעת התוספות (ראה ס"ז או"ח ר"ס תרנא). - ולהעיר גם מהפסטר פרשת וישלח: "גלות גו צרפת (אשכנז) וגלות ירושלים אשר בספרד ירשו את ערי הנגב, החיבור והאיחוד דאשכנזים וספרדים בבירור וירושת אדום, ששי"ך לתוכן הענין הזהלקת נרות חנוכה "על פתח ביתו מבחוני", כדי להאיר את החושך (משמשקע החמה). "עוד לכליא רגלא דתרמודא".

בה"עיקר" שבמקום שני, אלא אדרבה, שעי"ז ניתוסף יותר בשאר המקומות, בבחינת "קנאת סופרים תרבה חכמה"³², ועד שכולם נעשים בבחינת "עיקר", ועד ל"עיקר שבעיקר" – שאינו צריך לקבל השפעה ממקום מרכזי ועיקרי, כיון שנעשה בעצמו כמו המקום המרכזי והעיקרי, ע"ד ובדוגמת שלימות הלבנה שהיא (לא רק בבחי' מקבל, אלא) כמו החמה.

וכדאי ונכון שכאו"א יערוך התועודות (ומה טוב - ג' התועודות³³, "בתלת זימני הוי חזקה") – עם עצמו (בכל עשר כחות נפש³⁴), עם בני ביתו, עם חבריו וידידיו וכיו"ב – כדי להדגיש עוד יותר שכאו"א הוא גם משפיע (ע"ד שלימות הלבנה שנעשית כמו החמה), וכמ"ש³⁵ (בשייכות להגאולה) "השיב לב אבות על בנים ולב בנים על אבותם".

ובהתועודות אלו יעוררו ויתעוררו³⁶ ("איש את רעהו יעזורו"³⁷) להוסיף בג' הקוין דתורה עבודה וגמ"ח, כדרשת חז"ל³⁸ על הפסוק "פדה בשלום נפשי", "כל העוסק בתורה ובגמילות חסדים ומתפלל עם הציבור מעלה אני עליו כאילו פדאני לי ולבני כו", ועוד והוא העיקר, לא רק "כאילו פדאני לי ולבני", אלא "פדאני לי ולבני" בפועל ובגלוי.

(32) ב"ב כא, סע"א. כב, רע"א. וראה אוה"ת ויצא ריח, ב ואילך.

(33) אחת בעצמו ושתיים ע"י שלוחיו, או שמשתתף בעצמו בשלשתן כיון שנערכות בזמנים שונים – בליל י"ט כסלו, ביום י"ט כסלו, ובפרט קרוב לסיומו ובאופן שיומשך גם בליל כ' כסלו (כנ"ל*).

(34) ראה "התמים" ח"ב ס"ע מה ואילך. לקו"ש ח"ב ע' 497 ואילך.

(35) מלאכי בסופו.

(36) ובלשון הרב הוא בעל הגאולה: "זה היום . . . אשר בו . . . יתעוררו אלפי לבבות בישראל לתשובה ועבודה שבלב כו'" (לקו"ד ח"א יט, ב).

(37) ישעי' מא, ו.

(38) ברכות ח, רע"א.

(* הערה 65 בסה"ש שם ע' 161.

מדוע מתנהגים באופן של "ווילדקייט" בנוגע לדיבור על ביאת המשיח

. . . כשם שבמלאכת הבריאה, הרי ע"י פעולה "קטנה" (הורדת הקורנס) נשלמה כל מלאכת הבריאה ("ויכל גו' מלאכתו"), ומזה נכנסו מיד ל"וישבות ביום השביעי"¹,

עד"ז הוא גם אצל בני"י, שכל יהודי הוא שלוחו של הקב"ה וכמותו הדמשלח (כנ"ל בארוכה*), דגם כשמדובר אודות פעולה טובה אחת ויחידה, ואפילו כשהמדובר הוא בפעולה הכי קטנה שהיא לא יותר מ"כחות השערה" – צריך הוא לדעת, שיכול להיות, שפעולה זו היא ה"מכה בפטיש", או יותר "קרוב" – "הורדת הפטיש", שעל ידה נשלמת כל העבודה דזמן הגלות, ומיד (אחרי הפעולה) נכנסים ל"יום שכולו שבת ומנוחה"². וכהפס"ד ברמב"ם³: "עשה מצוה אחת הרי הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה".

עפ"ז יש לנו גם הסברה על כך שמרעשים ללא הרף ("מ'האלט אין איין שטורעמען") שיהודי צריך "לרדוף" ("דארף זיך יאגן") להוסיף עוד פעולה ועוד פעולה בתומ"צ, הפצת היהדות והמעיינות חוצה, ובפרט בשנה זו – בעניני "הקהל" ו"תשמח" (שמחה), כי עי"ז אפשר להביא את משיח צדקנו ברגע א' קודם*.

דלכאורה: בני"י הרי מחכים למשיח כבר אלפי שנים⁴, וכבר עשו ריבוי תורה ומצוות במשך כל הדורות!?

(3) הל' תשובה פ"ג ה"ד.

(4) כמבואר בפרשתנו בנוגע ליעקב ובפשוטו של מקרא – פרש"י (ל, די בסופו).

(1) בראשית ב, ב.

(2) סוף מס' תמיד.

(* סעי' ג-ח בשיחה (סה"ש תשמ"ח ח"א ע' 139 ואילך). (** [בהנחה בלתי מוגה נכתב כאן:] ועדי"ז בנוגע לדיבור אודות ביאת המשיח – דלכאורה, הדיבור בכל החיות והלהט כו' שמשיח צדקנו בא תיכף ומיד ממש, הויע של "ווילדקייט" [= פראות], שהרי, כבר נאמרו דברים אלו **ריבוי פעמים**, ואעפ"כ לא זו מאומה (לכאורה), ומה מקום להמשיך ולדבר בזה בכל החיות והלהט כו', שבת לאחר שבת?!

אם רוצים בכל זאת לדבר על משיח צדקנו – לא

צריכים לצעוק... אלא יכולים לדבר בנחת ובמתניות, להפסיד בניגון חרישי, ולכל היותר למחוא כפים. ואם הוא מחמיר ומהדר כו' – ימחה כפיו באופן דאחורים כנגד אחורים – אבוי ל"מחיות כפים" שכו', אבוי ל"מכה בפטיש" שכו', ואבוי ל"חומרה" ו"הידור" (ויידיעת ההלכה"י) כאלו...

המענה לזה – שהיא הנותנת. מכיון שלאחרי ריבוי הדיבורים והפעולות כו' עדיין לא בא משיח צדקנו, הרי אין ברירה אחרת אלא להתנהג באופן של "ווילדקייט", ע"פ שו"ע, כמובן, אבל, באופן שלמעלה מסדר מסודר כו'.

– כך גם בדור דעקבתא דמשיחא ביחוד⁵, כמובא גם בכתבי האריז"ל⁶ שבדור דעקבתא דמשיחא יהיו "נשותיהם מושלות עליהם", היינו שיצייתו לנשותיהן, רק צריכים לפעול אצל הנשים שלא יבקשו דברים של מה בכך, ענינים טפלים ומותרות – אלא יבקשו את הדברים שצריכים לבקש.

וכפי שהי' במתן תורה, שהנשים הכריחו (את האנשים) לקבל את התורה (עי"ז שלא השתתפו בחטא העגל⁷ שהוא ההיפך דמ"ת⁸), וקדמו להשתתף בנדבת המשכן⁹, ועוד ועיקר – שייכותן המיוחדת להליכה אח"כ לארץ ישראל בגאולה¹⁰ ע"י משה רבינו – גואל ראשון¹¹, וכמובא בגמ' ובמדרש¹² שדוקא הנשים חיבבו את הארץ כהסיפור דבנות צלפחד¹³, שזהו ההיפך מעצת המרגלים,

יה"ר שכך יהי' גם עם הנשים שבדור זה, שישכחו מכל עניני המותרות ויתבעו מבעליהן¹⁴: ראשית – ללכת ולקבל את התורה על-מנת ללמוד וללמד לשמור ולעשות, ושנית – אפי' כאשר נמצאים עדיין במדבר, בחוץ לארץ, להעמיד שם בגלות את המשכן לו ית', ושימסרו לצורך כך את הזהב, כסף ונחושת עם כל שלש עשרה או חמש עשרה הדברים¹⁵ שמונה שם בפרשה¹⁶,

ועי"ז גופא הן יפעלו אח"כ בגלוי שיוכלו לילך בקרוב קוממיות לארצנו, בביאת משיח צדקנו.

כ"ק אדמו"ר שליט"א צוה לנגן אני מאמין.

(תרגום חפשי ומעובד משיחת י"ט כסלו ה'תשכ"ב – בלתי מוגה)

- 5) שהוא גלגול של הדור שיצא ממצרים (כתבי האריז"ל שער הגלגולים הקדמה כ. לקוטי תורה וספר הליקוטים שמות ג, ד).
6) ספר הליקוטים שמות ג, ד.
7) שהנשים לא רצו ליתן ולא נתנו זהבם לעשיית העגל (פרדר"א פמ"ה. ועוד). וראה סה"ש תשנ"ב ח"א ע' 299 הע' 11.
8) "ומיחו בבעליהם" (במדב"ר פכ"א, י).
9) ויקהל לה, כו. וראה סה"ש שם הע' 13.
10) שאמרו חז"ל (סוטה יא, ריש ע"ב) "בשכר נשים
צדקניות שהיו באותו הדור נגאלו ישראל ממצרים".
11) שהוא גואל אחרון (ראה שמו"ר פ"ב, ד. ד. זח"א רנג, א. וראה לקו"ש ח"א ע' 8 ואילך. וש"נ).
12) ספרי פנחס כז, א. וראה גם במדבר שם. ועוד.
13) פינחס כז, א-ד. וראה פרש"י שם כו, סד: "על הנשים לא נגזרה גזירת המרגלים לפי שהן היו מחבבות את הארץ".
14) ראה גם לקו"ש שבהערה 18.
15) ראה לקו"ש שם ע' 902 ובהנסמן שם.
16) ר"פ תרומה.

ובפשטות – שתיכף ומיד ממש (בהמשכה של התוועדות זו, עוד לפני תפלת המנחה) מתקיימת בקשת יעקב (בשם ועבור ובשליחות כביכול דכאו"א מ"א ישראל) "לישב בשלוחה" (שקורין במנחה) **בפועל ובגלוי** (כיון שכבר לפני¹ נתקיים היעוד "ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשו והיתה לה' המלוכה"), ונתקיים "אך צדיקים גו' ישבו ישרים את

פניך"³⁹, בביהמ"ק השלישי, ושם תערך ההתוועדות הגדולה דחנוכת ביהמ"ק השלישי במעמד כל בניי ("כל יושבי' עלי"⁴⁰), עוד לפני ימי חנוכה, ובימי חנוכה יתוסף עוד יותר ("מוסיף והולך") בשלימות הגאולה באופן ד"לכו מחיל אל חיל יראה אל אלקים בציון"⁴¹.

39) תהלים קמ, יד.

40) ערכין לב, סע"ב.

41) תהלים פד, ח.

לזכות הרה"ח ר' מנחם מענדל הלוי וזוג' מרת נחמה פייגא שיחיו וילדיהם: שולמית ובעלה הרה"ח דוד הלוי ובניהם: נתן הלוי ויוסף יצחק הלוי ש"י לאבוקבסקי מאיר שלמה הלוי, חנה שרה, לוי יצחק הלוי וחיה מוסיא שיחיו שגלוב

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ג הרה"ח ר' חיים משה יהודה בהר"ר ירמיהו הכהן ולאח ע"ה בלוי

מו"ל כת"י הראשונים, רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך יובל שנים, וזיכה אלפים במצוות תפילין ומוזוה נפטר ג' אייר ה'תשס"ג, לסדר "אמור אל הכהנים" ולע"ז זוגתו הרבנית חנה חי' הנה בת ר' מאיר שמריהו ורחל – נפטרה י"ג כסלו ה'תשמ"ג יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

מדור "זמן הגאולה" מוקדש

לע"ז הרה"ח הרה"ח ר' יעקב זלמן חיים בהרה"ח ר' אברהם מרדכי לוי יצחק ע"ה סעמיועלס

נלב"ע ביום כ"ג כסלו ה'תשמ"ו – ת.נ.צ.ב.ה.

ולזכות זוג' – תבלחט"א – מרת רחל תחי', ולזכות בניהם ובנותיהם: מרת בת שבע דבורה ובעלה הרה"ת ירוחם פישל גדלי' הכהן ש"י בראנשטיין, מרת גיטל מלכה ובעלה הרה"ת אברהם ישראל ש"י ביסטריצקין, הרה"ת שמואל מאיר וזוג' מרת נחמה ש"י סעמיועלס, הרה"ת יוסף יצחק וזוג' מרת מרים קיילא ש"י סעמיועלס, וכל בני משפחתם שיחיו

לברכה והצלחה בכל המצטרך בגשמיות וברוחניות, ולקבל פני משיח צדקנו תיכף ומיד ממש

המדור מוקדש לעילוי נשמת ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל – נפטר ביום כ"ז אלול

ולע"ז זוגתו טשרנא גיטל בת ר' יעקב ע"ה – נפטרה ביום ה' טבת

יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

נדבת בנם – יבלחט"א – הרה"ח שמואל סטראל ומשפ' שיחיו

בוערת שריפה! ובמצב שכזה אין חשבונות

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

"ויקח מן הבא בידו" (פרשתנו לב, יד)

כאשר - רחמנא ליצלן - בוערת שריפה, רואים בטבע האדם שהוא אינו נעמד להציל את חפציו באופן מסודר - אשר בתחילה מחפש במגירה שבה מונח דבר יקר ולאחמ"כ הולך למגירה שני' שבה נמצא דבר שאינו יקר כ"כ (כמו הקודם) אך גם הוא חשוב - אלא הקב"ה הטביע בטבע בני אדם שכאשר בוערת שריפה אזי מיד "ויקח מן הבא בידו" ו"מצוה הבאה לידיך אל תחמיצנה".¹

[והנמשל:]: גם כאשר אפשר לערוך חשבונות - חשבונות שאינם אמיתיים או אפילו חשבון צדק אמיתי - שבשנים כתיקונם ה' צריך להיות סדר שונה, הרי זה לא נוגע ל"שעת חרום", שעה בה הקב"ה שורף את שיירי הגלות האחרונים, ורוצה שיהיו ראויים ל"אתם תלוקטו לאחד אחד בית ישראל"² וכפירוש רש"י³ שהקב"ה אוהז ביד כ"א ומוציאו מהגלות.

אמנם, גם מצד היהודי צריכה להיות איזו הכנה, "ויקח מן הבא בידו", ועל כך אומרים שהגיע כבר הזמן לקדש את שמו של הקב"ה באופן שגם אינם-יהודים יראו זאת, על-ידי שהיהודי יהי' יהודי באהליך ויהודי בצאתך, עם "גאון יעקב" ועם כל התוקף בנוגע לשמו, לבושו ולשונו, וכל העניינים שבזכותם יצאו בני ישראל מגלות מצרים⁴, "כימי צאתך מארץ מצרים"⁵,

ובודאי שניתן הכח לבצע זאת בשלימות, וכאמור לעיל - בשמחה ובטוב לבב,

וזה גם יזרז, יקדים וימהר את קיום היעוד ד"כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות". (תרגום חפשי משיחת י"ט כסלו ה'תשמ"מ - בלתי מוגה)

(1) ראה מכילתא (ורש"י) בא יב, יז. וראה אנציק' תלמודית ע' אין מעבירין על המצות. וש"נ.
(2) ישעי' כז, יב.
(3) נצבים ל, ג.
(4) ראה פס"ז (לקח טוב וארא ו, ו. וראה בהנסמן בלקו"ש חל"א ע' 230).
(5) מיכה ז, טו.

טוענים ועושים "געוואלד" היתכן שמישיח לא בא!?

כללות העבודה דזמן הגלות היא - עבודת התשובה:

סיבת הגלות היא - "מפני חטאינו גלינו מארצנו", כפי שאומר כאו"א מישראל בעמדו בתפלה לפני מלך מלכי המלכים הקב"ה!

[. .] ומכיון שזהו מצב שישנה שייכות לענין ד"חטאינו", הרי מובן, שהעבודה במצב כזה היא - עבודת התשובה.

והנה, אצל בעלי-תשובה הסדר הוא - "צועק ונענה מיד"¹, ויתירה מזה: "טרם יקראו ואני אענה"².

ועפ"ז: מכיון שכל יהודי אומר בתפלתו "כי לישועתך קוינו כל היום", "ותחזינה עינינו בשוכך לציון ברחמים", ובלשון הידוע: "אני מאמין באמונה שלימה בביאת המשיח . . אחכה לו בכל יום שיבוא".

- ובפרט ע"פ המבואר במדרש תהלים³ הידוע (והובא גם בפירוש הרד"ק⁴) אודות ההכרח והנחיצות שבנ"י יבקשו על הגאולה ובנין ביהמ"ק (כפי שכבר נדפסו ונתפרסמו הדברים)⁵, והרי דבר ברור הוא שכל יהודי רוצה לקיים את ציווי חז"ל, ובפרט "א געשמאקער ציווי" [= ציווי נעים] אודות הגאולה ובנין ביהמ"ק -

טוענים יהודים ועושים "געוואלד": היתכן שמישיח צדקנו עדיין לא בא?! "עבר" קציר כלה קיץ ואנחנו לא נושענו"...

ופשוט, שאין הכוונה לבוא ב"טענות" למישהו, עאכו"כ להקב"ה!

הכוונה היא, איפוא, "טאפארו-דא-פלאחו"⁷ (הגרזן על העץ, מעשה בפועל), "מ'מאנט תכלית" ... [= תובעים "תכלית" וה"תכלית" היא - שמישיח צדקנו יבוא ויגאלנו ויוליכנו קוממיות לארצנו, בעגלא דידן ממש, בשעתא חדא וברגעא חדא, "ארו עם ענני שמיא"⁸, "אחישנה"⁹ ב"אחישנה".

(משיחת י"ט כסלו ה'תשמ"ו - בלתי מוגה)

(1) רמב"ם הל' תשובה פ"ז ה"ז.
(2) ישעי' סה, כד.
(3) מזמור יז (בהוצאת באבער - ע' סד).
(4) סוף שמואל ב'.
(5) ראה שיחת ליל ז' מרחשון סל"א - נדפסה ב"יחי המלך" גליון תקמא ע' 3 וואלך.
(6) ירמ' ח, כ.
(7) סה"ש ה'ש"ת ע' 105. תש"ב ע' 87. תש"ד ע' 104.
(8) דניאל ז, יג. וראה סנהדרין צח, א.
(9) ישעי' ס, כב. וראה סנהדרין שם.
(10) ישעי' ס, כב. וראה סנהדרין שם.

כפי שהי' בדור המדבר כך יהי' עם הנשים בדורנו

וראים בפועל, שכשם שבדור דמתן-תורה בזמן ש"ה' עוז לעמו יתן"¹, הרי היתה ההתחלה "כה תאמר לבית יעקב"² "אלו הנשים"³, וכמבואר במדרש שכל קיום התורה ה' תלוי בזה⁴

(1) תהלים כט, יא. ובפרש"י: ורבותינו דרשוהו (3) מכילתא (ופרש"י) שם.
(2) זבחים קטז, א (א) במתן תורה כו'.
(3) שמו"ד פכ"ח, ב. וראה גם לקו"ש ח"ב ע' 528 ואיך. ועוד.
(4) יתרו יט, ג.